

Arrest

nr. 225 886 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nicaraguaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 15 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De termijn om het grondgebied te verlaten wordt verlengd tot 22 februari 2019.

Op 7 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister ook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 2 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die op 7 mei 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : [J.S.]

voornaam : [J.L.]

geboortedatum : X

geboorteplaats : [M.]

nationaliteit : Nicaragua

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/05/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de PZ Brugge op 07/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 21/06/2018 in België te verblijven. Nadat zijn visum verstreken was, startte hij geen wettelijke verblijfsprocedure op.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 19/02/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding aan de politie van Brugge op 07/05/2019 dat hij geen vervolging vreest in zijn land van oorsprong. Hij wil in België blijven.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nicaragua een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of

bestrafingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze 2 verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart aan de politie van Brugge op 07/05/2019 dat hij een partner heeft in België, de Belgische [D.J.M.A.] 10/07/1987. Hij woont ermee samen, dit is ook de reden waarom hij in België zou willen blijven. Op 08/09/2018 opende hij een huwelijksdossier met mijnheer [D.] bij de stad Brugge. Na negatief advies van het parket weigerde de stad om het huwelijk te registreren. Zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Brugge zijn de mening toegedaan dat het hier een schijnhuwelijk zou betreffen. Het huwelijk is daarbij niet in het kader van een duurzame relatie, maar dient enkel om betrokkene aan een verblijfsrecht te helpen. Men kan zich dus vragen stellen met betrekking tot het werkelijk bestaand familiaal leven tussen de heer [D.] en betrokkene. Indien ze toch min of meer een relatie zouden hebben die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, dan nog zijn er verschillende opties om de relatie te onderhouden. Betrokkene kan immers na te zijn teruggereisd naar het herkomstland opnieuw een legale binnenkomst maken in de Schengenzone op basis van een geldig paspoort. Betrokkene dient hiertoe dan wel het inreisverbod van twee jaar aan te vragen volgens de vigerende bepalingen ter zake. Het staat bovendien de heer [D.] vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nicaragua om daar de relatie verder te zetten. Deze beslissing impliceert bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft een beroep in ingediend tegen de weigering van registratie van het huwelijk door de stad Brugge. Dit staat op zich een repatriëring niet in de weg. Immers, betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door een advocaat en vanuit het buitenland geïnformeerd worden over de uitkomst van deze procedure. Gezien de lange doorlooptijd van dergelijke beroepsprocedures is het niet redelijk dat betrokkene ondertussen in België verblijft in een illegale toestand. Bovendien is het willen aangaan van het huwelijk geen verblijfsprocedure.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980. Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Het opleggen van een inreisverbod van twee jaar doet geen afbreuk aan de bovenstaande argumenteringen in het licht van de artikels 3 en 8 van het EVRM."

Op 23 mei 2019 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dit inreisverbod (bijlage 13sexies) stelt als motivatie (stuk 1):

3

*“Artikel 74/11, §1 tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
(...)*

Er bestaat een risico op onderduiken.

(...)

Betrokkene heeft een beroep ingediend tegen de weigering van registratie van het huwelijk door de stad Brugge. Dit staat op zich een repatriëring niet in de weg. Immers, betrokkene kan zich laten vertegenwoordigen door een advocaat en vanuit het buitenland geïnformeerd worden over de uitkomst van deze procedures. Gezien de lange doorlooptijd van dergelijke beroepsprocedures is het niet redelijk dat betrokkene ondertussen in België verblijft in een illegale toestand. Bovendien is het willen aangaan van het huwelijk geen verblijfsprocedure.

(...)

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Deze motivatie is foutief en getuigt van een gebrek aan zorgvuldig individueel onderzoek, rekening houdend met alle specifieke omstandigheden individueel aan elk geval (art. 74/11, §1, 2e lid Vw).

Een inreisverbod vereist (evident) een voorafgaand ernstig en correct individueel onderzoek.

In casu is tot op heden géén definitieve, in kracht van gewijsde gegane, weigering huwelijk uitgesproken. Immers werd de voltrekking van het huwelijk effectief geweigerd door de Stad Brugge, doch tegen deze weigering werd op 20 maart 2019 hoger beroep aangetekend op 16 april 2019 reeds een pleitdatum werd bepaald, namelijk op de zitting van 5 juni 2019 (stuk 3).

Aldus was deze pleitzitting van 5 juni 2019 wel degelijk reeds gekend door verweerder, wanneer deze op 7 mei 2019 poneert dat het “gezien de lange doorlooptijd van dergelijke beroeps-procedures” niet redelijk zou zijn dat verzoeker intussen gedoogd zou moeten worden in illegaal verblijf.

Hoewel er in casu geen sprake is van enige lange doorlooptijd, is er bovendien nog een verschil tussen niet akkoord gaan met het gedogen in illegaal verblijf van een persoon gedurende enkele weken tot maanden ... en deze persoon daarenboven een inreisverbod van 2 jaar opleggen waardoor diens terugkeer naar België na een succesvol vonnis van de rechtbank te Brugge n.a.v. de pleitzitting van 5 juni 2019 ernstig gehinderd wordt.

Volkomen ten onrechte baseert verweerder zich voor diens inreisverbod op een vermeend “risico op onderduiken” (stuk 1).

Dit is niet correct.

Een “risico op onderduiken” wordt in de wet (art. 1) en de parlementaire werken verduidelijkt:

“Het gaat om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt.

(...)

Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.

Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er

4

automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74).

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag.

Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.”

(Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, DOC 54 2548/001, p. 18-19)

In casu kan niet correct een “risico op onderduiken” worden weerhouden, terwijl dit volgens de motivatie van de bestreden beslissing net de basis van de motivatie van het inreisverbod uitmaakt.

Verzoeker kon ten allen tijde thuis bij zijn partner worden aangetroffen, ten andere in het bezit van zijn fixatiebericht (pleitzitting) bij de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge op woensdag 5 juni 2019 om 09u00 (stuk 3), waarbij de voorzitter van deze pleitkamer graag beide partners hoort (nl. vragen stelt) ter zitting. Louter om deze reden was verzoeker nog aanwezig in het Rijk, alsdan op gekend adres en zonder enig risico (laat staan significant) op onderduiken.

Op dit punt faalt de motivatie van de bestreden beslissing aldus naar recht.

Bovendien stelt de algemene samenvattende motivatie van de bestreden beslissing in fine:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Deze motivatie kan evenmin begrepen worden door verzoeker.

Immers stelt verweerder hierin duidelijk dat louter het tijdelijk illegaal verblijf van verzoeker in België (in afwachting van een pleitzitting op 05.06.2019) meteen afdoende de proportionaliteit van een inreisverbod van 2 jaar zou rechtvaardigen...?!?

Een overheidsdienst dient helder, correct en zorgvuldig te zijn in diens motivatie. Een onjuiste of duistere motivering kan een beslissing niet rechtsgeldig ondersteunen.

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerster is zéér groot inzake inreisverboden. De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

Indien de rechtbank te Brugge in het licht van het lijvige stukkenbundel inzake de duurzame stabiele relatie van verzoeker en diens partner wel degelijk een huwelijksvoltrekking toestaat, dient verzoeker zonder hinder te kunnen inreizen met oog op de voltrekking van diens huwelijk in België. Anders oordelen zou een disproportionele schending van artikel 8 en 12 EVRM uitmaken. Verweerder mag niet rechtsgeldig van een “vermoeden van schuld” uitgaan, alwaar zelfs nog niet eens een juridisch bindende rechterlijke uitspraak is genomen omtrent de vraag tot huwelijksvoltrekking van verzoeker en diens Belgische partner.

Omtrent deze hypothese van een gunstig vonnis van de rechtbank te Brugge stelt verweerder zeer cryptisch en onbegrijpelijk in diens motivering (stuk 1):

“Betrokkene kan immers na te zijn teruggereisd naar het herkomstland opnieuw een legale binnenkomst maken in de Schengenzone op basis van een geldig paspoort. Betrokkene dient hiertoe dan wel het inreisverbod van twee jaar aan te vragen volgens de vigerende bepalingen ter zake.”

Ook hier valt voor verzoeker kop noch staart aan te krijgen...

Tenslotte heeft verzoeker samen met diens mannelijke partner géén kind, doch de standaardmotivering stelt desondanks (stuk 1):

“Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/12 van de wet van 15/12/1980.”

Met dergelijke zinsnede mag duidelijk zijn dat verweerder aldus géén ernstig correct individueel onderzoek uitvoert, doch gewoon diens standaardmotivatie wat heeft aangepast in de hoop geen verbreingsarresten van de RvV op dit punt inzake motivatie meer te krijgen...

Een overheidsdienst dient helder, correct en zorgvuldig te zijn in diens motivatie. Een onjuiste of duistere motivering kan een beslissing niet rechtsgeldig ondersteunen.

De bestreden beslissing is op talloze punten duister en onjuist, terwijl geen sprake is van enig ernstig risico op onderduiken.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich op.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker reeds eerder, d.d. 15.01.2019 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, dat werd verlengd tot 22.02.2019. Hij gaf hieraan geen en verkoos om zich in illegaal verblijf te nestelen. In de bestreden beslissing mocht dan ook terecht verwezen worden naar het eerder bevel om hieruit af te leiden dat er wel degelijk een risico op onderduiken is. Hij heeft immers aangetoond niet vrijwillig te willen vertrekken en zich te nestelen in illegaal verblijf.

Waar verzoeker stelt dat hij in België diende te verblijven daar de voorzitter van de pleitkamer graag beide partijen zou horen op 05.06.2019, toont hij dit niet aan met een begin van bewijs. Hij toont verder niet aan dat zijn persoonlijke vertegenwoordiging ter zitting d.d. 05.06.2019 verplicht zou zijn, noch dat hij zich ter zitting niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat zijn recht op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand in het gedrag komt als gevolg van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij het Bestuur, in afwachting van de pleitzitting d.d. 05.06.20189, om een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou verzocht hebben.

Gelet op het weigeren gevolg te geven aan een eerder bevel, wordt verzoeker thans een inreisverbod van twee jaar opgelegd waarvan de motivering luidt als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. Het opleggen van een inreisverbod van twee jaar doet geen afbreuk aan de bovenstaande argumenteringen in het licht van de artikels 3 en 8 van het EVRM.” 5

Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoekers zaak. Er werd gemotiveerd omtrent het negatief advies van de procureur des Konings, de weigering tot huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van de burgerlijke stand, het hoger beroep hiertegen ingesteld, evenals de artikelen 3 en 8 EVRM.

Bovendien strekt de bestreden beslissing er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker reeds langer in het Rijk verblijft dan de geldigheidsduur van zijn visum. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch stelt louter vast dat hij niet in het bezit is van een geldig visum. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat hij definitief van zijn partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen ervan.

Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enige middel is ongegrond.”

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gegrond.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift niet dat *in casu* haar een inreisverbod opgelegd wordt op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Dit omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat zij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd.

De stukken van het dossier bevestigen dat de verzoekende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat en dat op dezelfde dag werd uitgereikt,

geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij enig gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2019.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte op het risico op onderduiken wordt gebaseerd, wijst de Raad erop dat in het bestreden inreisverbod louter de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) die hebben geleid tot het niet langer toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, worden herhaald. De bestreden beslissing gaat immers gepaard met voormelde beslissing. De verzoekende partij betwist vervolgens het vastgestelde risico op onderduiken. Dit betreft een motief dat eigenlijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald de hierin vervatte beslissing om dit bevel niet langer gepaard te laten gaan met een termijn voor vrijwillig vertrek. Alhoewel deze beslissing gepaard gaat met de bestreden beslissing, maakt deze beslissing als dusdanig niet het voorwerp uit van huidig beroep. De verzoekende partij weerlegt het motief niet dat er *in casu* grond is tot het opleggen van een inreisverbod, waar haar in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, geleid op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er dient te worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en omdat een eerdere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Met name wordt de duur van het inreisverbod op twee jaar bepaald, omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en omwille van het belang van de immigratiecontrole. In dit verband wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het opleggen van een duur van twee jaar geen afbreuk doet aan de ‘bovenstaande’ argumenteringen in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt in de bestreden beslissing immers gemotiveerd dat de verzoekende partij geen vervolging vreest in haar land van herkomst en dat zij dus geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. Tevens wordt er gesteld dat de verzoekende partij heeft verklaard dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Verder wordt er gemotiveerd over de partner van de verzoekende partij. Er wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij en haar partner een huwelijksaangifte hebben gedaan, maar dat na een negatief advies van het parket de stad Brugge weigerde om het huwelijk te registreren. De gemachtigde van de minister stelt dat zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Brugge van oordeel zijn dat het gaat om een schijnhuwelijk en dat het *in casu* dus niet gaat om een duurzame relatie, maar dat het huwelijk enkel gebruikt wordt om de verzoekende partij aan een verblijfsrecht te helpen. In de bestreden beslissing worden aldus twijfels geuit omtrent het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Er wordt wel gemotiveerd dat indien er toch een beschermenswaardige relatie bestaat, er verschillende opties bestaan om de relatie te onderhouden. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij na een terugkeer naar haar herkomstland een nieuwe legale binnenkomst kan maken. Dit vereist wel dat de verzoekende partij om de opheffing van het inreisverbod van twee jaar verzoekt. Een andere mogelijkheid, volgens de gemachtigde van de minister, is dat de partner van de verzoekende partij meegaat met de verzoekende partij naar Nicaragua. De gemachtigde van de minister oordeelt dan ook dat de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de voorziene motivering kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar standpunt als zou de verwerende partij een inreisverbod voor een duur van twee jaar hebben opgelegd zonder in dit verband enig concreet onderzoek te doen of een afweging te maken. Er dient te worden aangenomen dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en aldus haar discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend.

Waar de verzoekende partij stelt dat er op heden geen definitieve, in kracht van gewijsde gegane, weigering van het huwelijk werd uitgesproken, wijst de Raad erop dat dit ook niet zo wordt gesteld in de bestreden beslissing. Er wordt duidelijk gesteld dat de verzoekende partij een beroep heeft ingediend tegen de weigering van registratie van het huwelijk, alsook dat de verzoekende partij zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat in deze procedure. De gemachtigde van de minister stelt dat gezien de lange doorlooptijd van dergelijke beroepsprocedure het niet redelijk is dat de verzoekende partij in de tussentijd op illegale wijze in het Rijk verblijft.

De verzoekende partij betoogt echter dat op 16 april 2019 reeds een eerste pleitdatum werd bepaald, namelijk op de zitting van 5 juni 2019. Zij stelt dat de verwerende partij van dit gegeven op de hoogte was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, op 7 mei 2019. Zij laat echter na om dit ook concreet aan te tonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij de verwerende partij hiervan op de hoogte heeft gebracht of dat het bestuur op enige andere manier kennis had van de zittingsdatum op 5 juni 2019.

De verzoekende partij stelt verder dat er nog een verschil bestaat tussen het niet gedogen van een illegaal verblijf en haar een inreisverbod van twee jaar op te leggen. Daarnaast wijst zij erop dat indien haar beroep tegen de weigering van registratie van het huwelijk gegrond verklaard wordt, zij zonder enige hinder zou moeten kunnen terugkeren naar België. Zij betoogt dat de verwerende partij niet van een “vermoeden van schuld” mag uitgaan. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de mogelijkheid van een gunstig vonnis, doch dat zij deze motieven niet begrijpt.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene kan immers na te zijn teruggereisd naar het herkomstland opnieuw een legale binnenkomst maken in de Schengenzone op basis van een geldig paspoort. Betrokkene dient hiertoe dan wel het inreisverbod van twee jaar aan te vragen volgens de vigerende bepalingen ter zake.”* Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing en rekening houdend met het feit dat het gaat om een materiële vergissing, blijkt dat de tweede zin als volgt gelezen dient te worden: *“Betrokkene dient hiertoe dan wel de opheffing van het inreisverbod van twee jaar aan te vragen volgens de vigerende bepalingen ter zake”* (eigen aanduiding).

Bovendien is het “vermoeden van schuld” *in casu* niet van toepassing, omdat het geen strafprocedure betreft. De Raad wijst erop dat een overheidsbeslissing wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van “le privilège du préalable”. *In casu* steunt de verwerende partij haar beslissing op een negatief advies van het parket en de weigering van registratie van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand, dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing zo voorlag. Het ingestelde beroep bij de familierechtbank heeft geen schorsende werking.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij geen kind heeft, terwijl in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er rekening is gehouden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen belang heeft bij dit onderdeel van haar middel. Bovendien dient erop gewezen te worden dat, aangezien er in de rest van de bestreden beslissing niet wordt gesproken van een kind, de verwerende partij met deze motieven enkel heeft willen aangeven dat er geen kinderen zijn waarmee rekening gehouden dient te worden. Hieruit kan alleszins niet afgeleid worden dat er geen correct individueel onderzoek werd gevoerd.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat de verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het

evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS